

המישחק האמריקאי

מדוע תומכים האמריקאים במהלך הסורי בלבנון?
אין שמץ של ספק כי האמריקאים נושאים באחריות רבה לפרוץ מלחמת-האזרחים
הלבנונית. המימסד הלבנוני הימני-נוצרי לא היה מעז להתעקש ולבלום כל ניסיון של
רפורמה פנימית, לולא הובטחה לו מראש תמיכה אמריקאית בלתי-מוגבלת. האמריקאים
חימשו את הפאלאנגות הימניות-הקיצוניות, והעניקו להן כל סעד אפשרי. לא-מכבר טעו
סוכן של סוכנות-הביון המרכזית של ארצות-הברית, שפרש מאירגונו, כי תחנת
הסיי-איי-אי באתונה היא המנהלת את מלחמת הפאלאנגות.

מה היה החשבון האמריקאי? קרוב לוודאי שהיה כפול:
• לתמוך במימסד הפרו-אמריקאי כביירות, ולמנוע את הקמתו
של מישטר לבנוני שעשוי היה להתקרב לברית-המועצות.
• לפגוע באש"ף, כדי לחסמו או לאצו להתקשר עם ארה"ב.

השבון זה השתבש בשטח, כאשר הקואליציה השמאלית-אש"פית החלה מתגברת,
אחרי מאבק ממושך ועקוב-דם. אז העלתה האפשרות של התערבות סורית.
העיסקה שהציע הנרי קיסינג'ר לסורים היתה פשוטה למדי: הסורים יתחכו מברית
המועצות ויתקרבו למחנה האמריקאי, כפי שעשו המצרים, ותמורת זאת יעזרו האמריקאים
לסורים להשתלט על לבנון ויבטיחו את אי-התערבות הישראלית.
עיסקה זו, היא המתבצעת עתה.
סוריה פלשה. האמריקאים תומכים בפלישה זו בגלוי. הם אילצו ו/או שיכנעו את
רבין ושות' לתת את ידם למיבצע.

האמריקאים יודעים כי לאחרונה התחוללה גם הפיכה שקטה בתוך סוריה עצמה. חאפז
אל-אסד מטפח את היוזמה הפרטית, ושם את הדגש על המעמד הביורוקרטי-הבורגני
החדש, שהתגבש תחת מעטה מפלגת-הבעת הסורית. בצורה והירה יותר, הוא הולך
באותו כיוון שבו צעד לפניו עמיתו-יריבו, אנוואר אל-סאדאת. שמועות בדמשק אומרות,
כי בחודשים האחרונים נעצרו שם עשרות מנהיגים קומוניסטיים.

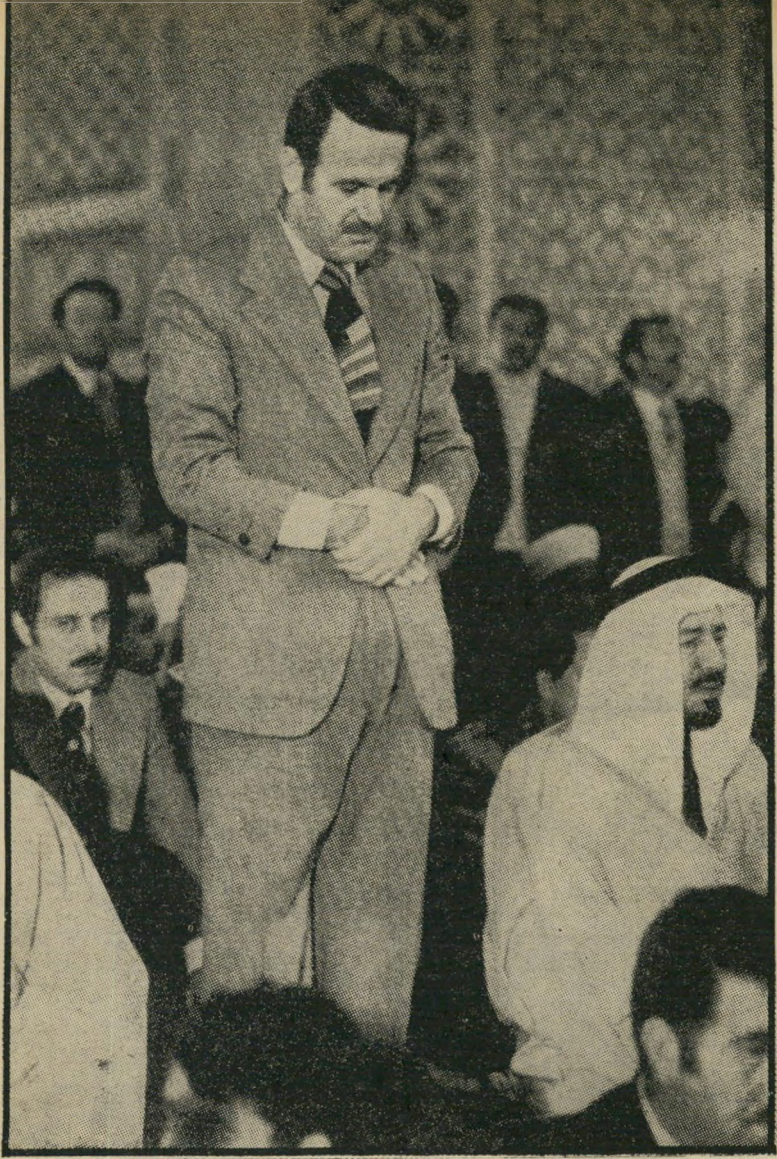
**סוריה ירכיב פרו-אמריקאית, בעלת מושטר פנימי, ימנ, היא חזון
קוסם להנרי קיסינג'ר, כי פירושה — הוצאת הסובייטים מן המר'
הב הערבי.**

המישחק הסובייטי

אם כן, מדוע משתפים הסובייטים פעולה עם קנוניה המכוונת נגדם?
התשובה הפכירה ביותר היא: מפני שאין להם ברירה.
הרוסים הם ריאליסטים. הם מתחשבים בכוחות קיימים גם בשעה שהם משתדלים
להפוך כוחות אלה.

אם יתנגדו הסובייטים עתה בגלוי לפלישה הסורית, הם עלולים לדחוף את דמשק
לזרועות האמריקאים במהירות רבה, כפי שקרה בקאהיר.
תחת זאת, מנהלים הסובייטים מישחק זהיר וסבלני. למישחק זה יש שתי זרועות:
• מצד אחד משתדלים הסובייטים להגביל ככל האפשר את
הקרע הסורי-סובייטי, ולפיים את אל-אסד.
• מצד שני מחכים הסובייטים להפיכה סורית חדשה, שתפיל
את אל-אסד.

הרוסים יודעים כי צעדיו של אל-אסד, המתפרשים עליידי רבים כגידה במהפכה
הסורית ובתנועה הפלסטינית, מוכרחים לעורר התנגדות עזה בצמרת מפלגת אל-בעת
והצבא הסורי. בעיני קצין סורי תמים, שחונך במשך שנים ברוח האידיאולוגיה הבעתית,
שליחותו הנוכחית בלבנון בוודאי מביכה: הוא לוחם נגד מי שהיו עד כה בעלי-בריתו
הנערצים, הוא פועל בתמיכת "האימפריאליזם הערבי", בהסכמת "הציונים
הגזעניים". יש מי שמזכירים לו זאת מדיריו, מעל גלי האתר.

חאפז אל-אסד מתפלד
אור ירוק מישראל

בינתיים משתפים הסובייטים פעולה, בעדי-כורחם, עם הכוח המנסה
לחסל את אש"ף ואת השמאל הלבנוני.

המישחק הירדני

אם המלך חוסיין עוקב אחר המאורעות, מן הסתם ברגשות מעורבים מאד.
בחודשים האחרונים שיחק המלך מישחק נועז אך מסוכן מאד. הוא קיבל על עצמו
את חסות הסורים, תמורת הבטחת קיומו עליידי הסורים.
**עתה מתברר כי היתה לעיסקה זו השלכה נוספת: חיפול אש"ף
ככוח עצמאי, והפיכתו לכלי-שרת סורי.**

אין ספק כי במשך שנים ארוכות סבל חוסיין מצבבו. מבחינה מדינית ולוחמית כאתה.
מבחינה מדינית, היה מבודד בעולם הערבי כימעט לחלוטין. כבן מישפחה הגביא, וראי
כאבו לו ההתקפות הבלתי-פוסקות עליו כעל סוכן הציונים, משרת האימפריאליסטים
ואויב הלאומיות הערבית. כאשר עשה אנוואר אל-סאדאת הסכם-ביניים עם ישראל,
מבלי לעמוד על החזרת שטח כלשהו לירדן, הגדשה הסאה.

הצטרפותו של חוסיין לגוש הסורי פרצה את טבעת-הכיתור שסגרה על המלך. אומנם,
עצמאותו נפגעה, והוא הפך בן-חסות. זוהי פגיעה בגאותו, אך היתרונות בולטים לעין:
מעמדו הובטח עליידי השכנה הגדולה מצפון, הוא קיבל הכשר מחודש כמנהיג לאומי
ערבי, והוא נפטר מן האיום המתמיד של אש"ף על ממלכתו.
ייתכן שזהו מישחק קצר-רואי. לא ברור אם הסורים הבטיחו לחוסיין שהגדה המערבית
תחזור אליו, במיסגרת מדינה ירדנית-פלסטינית בחסות סורית. ייתכן שתקום בגדה
מדינה פלסטינית נפרדת, שבה ישלכו סוכנים סוריים — ואז ימצא המלך את עצמו בצבת
בין סוריה למדינת-חסות סורית. יתר-על-כן, אין ספק כי בכל מלחמה עתידית נגד
ישראל, תהיה ירדן משולבת בהיות הסורית — עם כל הסכנות הכרוכות בכך.
אך בסך-הכל עשה המלך עסק טוב, לפחות לפי-שעה. הוא קנה
את עוזו — לזמן-מה לפחות. וכשכבי מלך היושב על כסא כריכך
מעורער, גם זמנימה הוא זמן רב.

המישחק הישראלי

מכל המישחקים האלה, המישחק הישראלי נראה קצר-רואי ביותר — קצר-רואי
עד כדי איוולת.
**אימרה עתיקה אומרת: "האויב של אויבי הוא ירידי!" אבל זוהי
אמת עדי-תנאי. וכך להיות שהאויב של אויבי מסוכן יותר מאויבי
עצמו — ואז דווקא אויבי צריך להפוך ירידי.**
המדיניות הנוכחית של ממשלת ישראל — אם אינה בבחינת כגיעה פשוטה לתכתיב
אמריקאי — מבוססת על ההנחה כי אש"ף הוא האויב העיקרי של ישראל. מי שלוחם
באש"ף הינו, על כן, בעל-ברית-בפועל, ויש לשתף עימו פעולה.
אולם בין סוריה לישראל אין ברית. שום הסדר ישראלי-סורי, הפותר את הבעיות
היסודיות, אינו נראה אף באופק. ישראל לא הציעה לסוריה את החזרת רמת-הגולן —
דבר שבילעדי אין אף לחלום על רגיעה בין שתי המדינות. להיפך, ממשלת רבין ממשיכה
להתנחל ברמה — ביוזמה שכל התנחלות היא פרובוקציה נוספת כלפי סוריה, הרואה
ברמה חלק מן המולדת הסורית הקדושה, פרבר של דמשק.

מוסלמים נכנעים לפאלאנגות כביירות
היכן הקו האדום?